

SBÍRKA ZÁKONŮ

ČESKÁ REPUBLIKA

Částka 107

Rozeslána dne 3. srpna 2001

Cena Kč 15,60

O B S A H:

284. Vyhláška Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, kterou se mění vyhláška Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. 183/1998 Sb., kterou se stanoví, které další studium, popřípadě výuka se pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považuje za studium na středních nebo vysokých školách, ve znění vyhlášky č. 171/1999 Sb.
285. Nález Ústavního soudu ze dne 20. června 2001 ve věci návrhu na vydání nálezů, že k platnosti rozhodnutí prezidenta republiky ze dne 29. listopadu 2000 o jmenování guvernéra a viceguvernéra České národní banky se vyžaduje spolupodpis předsedy vlády nebo jím pověřeného člena vlády
-

284

VYHLÁŠKA

Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy

ze dne 23. července 2001,

kteřou se mění vyhláška Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. 183/1998 Sb.,
kteřou se stanoví, kteřé další studium, popřípadě výuka se pro účely státní sociální podpory
a důchodového pojištění považuje za studium na středních nebo vysokých školách,
ve znění vyhlášky č. 171/1999 Sb.

Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy
v dohodě s Ministerstvem práce a sociálních věcí stanoví podle § 15 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, a § 108 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění:

Čl. I

Vyhláška č. 183/1998 Sb., kteřou se stanoví, kteřé další studium, popřípadě výuka se pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považuje za studium na středních nebo vysokých školách, ve znění vyhlášky č. 171/1999 Sb., se mění takto:

1. V § 1 písmeno b) zní:

„b) studium absolventů středních škol s úplným středním vzděláním nebo s úplným středním odborným vzděláním nebo vyšším odborným vzděláním, kteří úspěšně vykonali první maturitní zkoušku nebo absolutorium v konzervatoří v kalendářním roce, ve kterém zahajují toto studium, v jednoletém kurzu s denní výukou těsnopisu, organizovaněm Národním ústavem odborného vzdělávání v Praze 10-Hostivaří, Weilova 1271/6,“.

2. Příloha č. 1 zní:

„Příloha č. 1 k vyhlášce č. 183/1998 Sb.

Jednoletý kurs cizích jazyků s denní výukou, který organizuje:

1. Soukromá ekonomická škola s. r. o., 256 01 Benešov, Táborská 458/44
2. Obchodní akademie, 266 37 Beroun, U stadionu 486
3. Ing. Hana Vavrečková – Jazyková škola, 266 01 Beroun, Husovo nám. 78
4. Jazyková škola, 611 49 Brno, Kotlářská 9
5. PhDr. Olga Drobáňová – Agentura VIKa, 602 00 Brno, Masarykova 31
6. Anglo-Germ Services s. r. o., 602 00 Brno, Malinovského nám. 4
7. Kathryn Coletta Boland – The Boland School, 602 00 Brno, Palackého 148
8. Easy English s. r. o., 602 00 Brno, Botanická 13
9. Obchodní akademie Emila Holuba a střední škola veterinární prevence, s. r. o., 619 00 Brno, Sokolova 4
10. Grapa Brno, s. r. o., 661 01 Brno, Nádražní 2a
11. Majda agency, s. r. o., 602 00 Brno, Heinrichova 41
12. Mgr. Ludmila Markesová – jazyková laboratoř, 602 00 Brno, Grohova 54
13. PaedDr. Josef Čadík – Jazyková škola Austerlitz, 623 00 Brno, Pavlovská 16
14. SLI-INTERNATIONAL s. r. o., 657 80 Brno, Koliště 13
15. Petr Indra – Jazyková škola Kovalský, Brno, Cejl 93
16. Kulturní a informační centrum města Brna, 658 78 Brno, Radnická 4
17. PaedDr. Emil Holeš – H. E. Lingua Centrum jazyková škola, Brno, Anenská 10
18. Pavlína Megová – MKM jazyková škola, 614 00 Brno, Česká 11
19. Karel Kalaš – Slon, jazyková škola, Brno, Údolní 5
20. ČAZ Brno s. r. o., 621 00 Brno, Kořenského 23a
21. PhDr. Jan Jílek – jazyková škola, 602 00 Brno, Štefánikova 2
22. Ing. Josef Muzikář – Jazyková škola CORFIX, 602 00 Brno, Třída kapitána Jaroše 3
23. Akademie J. A. Komenského, oblast Brno, 602 00 Brno, Rooseveltova 9
24. Mgr. Pavlos Gurutidis – PERFECT ENGLISH, 612 00 Brno, Josefská 25
25. Ing. Evžen Tomášek – Diplomat School of English, 602 00 Brno, Veveří 10
26. Mgr. Roman Kožnar, 602 00 Brno, Staňkova 361/8c

27. Gymnázium, 690 21 Břeclav, Sady 28. října 1
28. Státní jazyková škola, 370 43 České Budějovice, J. Š. Baara 2
29. Educo – středisko jazykového a odborného vzdělávání, 370 041 České Budějovice, Štítného 12
30. GAUDEO CB s. r. o., 370 06 České Budějovice, Třebízského 1010
31. Pygmalion s. r. o., 737 01 Český Těšín, Pod Zvonek 29
32. Obchodní akademie a Obchodní škola, 406 81 Děčín I, Komenského nám. 2
33. Jan Těšík – Lion, jazykové centrum, 744 01 Frenštát pod Radhoštěm, nám. Míru 14
34. Státní jazyková škola, 738 02 Frýdek-Místek, Palackého 123
35. Institut vzdělávání a rekvalifikace o. p. s., 736 01 Havířov-město, E. F. Buriana 4a
36. Obchodní akademie, 695 11 Hodonín, Velkomoravská 13
37. Obchodní akademie, 500 02 Hradec Králové, tř. ČSA 274
38. Soukromá jazyková škola Hradec Králové s. r. o., 500 03 Hradec Králové, SNP 170
39. Soukromá jazyková škola PSJG Hradec Králové, s. r. o., 500 02 Hradec Králové, Brandlova 875
40. Winfield College – Czech s. r. o., 350 02 Cheb, K nemocnici 2
41. Akademie J. A. Komenského, oblast Chomutov, 430 01 Chomutov, Jakoubka ze Stříbra 8
42. Hana Kubešová – 1. soukromá škola jazyků, 537 01 Chrudim, Školní náměstí 11
43. Hotelová škola Bohemia s. r. o., 537 01 Chrudim 3, Víta Nejedlého 482
44. Mgr. František Kozderka – Lingua, nestátní jazyková škola, 466 01 Jablonec n. Nisou, Jánská 6
45. Eva Kořánová-Educa, vzdělávací centrum, 462 00 Jablonec nad Nisou, Mlýnská 46 A
46. Soukromá střední podnikatelská škola – ALTMAN s. r. o., 506 01 Jičín, Na Tobolce 389
47. Akademie J. A. Komenského, oblast Jičín, 506 01 Jičín, Havlíčkova 177
48. International Education Center s. r. o. – jazyková škola, 586 05 Jihlava, Rantířovská 9
49. Obchodní akademie, 586 01 Jihlava, Nám. Svobody 1
50. Obchodní akademie T. G. M., 377 11 Jindřichův Hradec, Husova 156
51. Obchodní akademie a Vyšší odborná škola cestovního ruchu, 360 01 Karlovy Vary, Bezručova 17
52. Karlovarský vzdělávací institut s. r. o., 360 01 Karlovy Vary, T. G. Masaryka 3
53. PhDr. Blanka Zeithammerová-Soukromá jazyková škola MENTA, 360 20 Karlovy Vary, Východní 2
54. Obchodní a bankovní akademie s. r. o., 733 01 Karviná-Hranice, Leonovova 1795
55. 1. Kladenská soukromá střední odborná škola (1. KŠPA) s. r. o., 272 01 Kladno, Holandská 2531
56. Vyšší odborná škola a Obchodní akademie, 339 01 Klatovy, Plánická 196
57. Střední průmyslová škola, 280 50 Kolín IV, Heverova 191
58. Jazyková škola ATHENA s. r. o., 767 01 Kroměříž, Kazimíra Rudého 3702/41
59. Vyšší odborná škola a Střední průmyslová škola, 284 11 Kutná Hora, Masarykova 197
60. Dr. Jana Jílková, 284 01 Kutná Hora, Ostašova 524
61. Státní jazyková škola, 460 01 Liberec, Tř. 1. máje 14
62. Miroslav Schiffert – STAMINA, jazykové kurzy, 460 06 Liberec, Žitná 826
63. Akademie J. A. Komenského, oblast Liberec, 460 01 Liberec, Revoluční 13
64. Swallow School of English s. r. o., 460 01 Liberec, Husova 29/1
65. Soukromá střední odborná škola (1. KŠPA) s. r. o., 412 01 Litoměřice, Sovova 480/2
66. TRADING CENTRE s. r. o., jazyková škola, 570 01 Litomyšl, Tyršova 237
67. Obchodní akademie a Vyšší odborná škola ekonomická, 293 80 Mladá Boleslav, T. G. Masaryka 14
68. Regionální středisko výchovy a vzdělání s. r. o., 434 01 Most, Báňská 286
69. Mezinárodní jazykový institut, s. r. o., 434 47 Most, Růžová 1427
70. Mgr. Lenka Soušková, 798 27 Náměčice n./H., Tyršova 469
71. Soukromá střední odborná škola podnikatelská a textilní a střední odborné učiliště textilní s. r. o., 741 11 Nový Jičín, Dvořákova 33
72. Akademie J. A. Komenského, okres Nymburk, 288 00 Nymburk, Palackého 222
73. Státní jazyková škola, 772 00 Olomouc, Tř. Kosmonautů 6
74. Mgr. Jaroslav Baďura-Amadeus, 779 00 Olomouc, Schweitzerova 50
75. Mgr. Pavel Pospíšil – Lingua Centrum, 772 00 Olomouc, U stadionu 10
76. Vzdělávací centrum Klíč, 746 01 Opava, Krnovská 69
77. Mgr. Zbyněk Rybka – FAKTUM, 746 01 Opava, Pivovarská 6
78. Soukromá střední podnikatelská škola a střední odborné učiliště s. r. o., 746 01 Opava, Zámecký okruh 29
79. Nadační fond obchodní akademie v Orlové, 735 14 Orlová-Lutyně, Polní 964
80. Cloverleaf s. r. o., 702 00 Ostrava 1, Puchmajerova 7
81. Státní jazyková škola, 701 33 Ostrava-Mor. Ostrava, Na Jízdárně 4
82. Soukromá vyšší odborná škola podnikatelská s. r. o., 700 39 Ostrava-Hrabůvka, Hasičská 44
83. JUNIOR COLLEGE LAROS OSTRAVA s. r. o., 716 02 Ostrava-Radvanice, Lihovarská 10
84. Ing. Petr Till – Till English Academy, 710 00 Ostrava-Slezská Ostrava, Čs. armády 10/1318

85. Mgr. Milada Klimčíková – MK Servis, 700 30 Ostrava-Dubina, J. Maluchy 9/127
86. Mgr. Petr Polášek – TEBURG, 708 00 Ostrava-Poruba, Havlíčkovy náměstí 794/5
87. Eva Závodná – REKVAL, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava, Ostrčilova 19
88. Obchodní akademie, 530 43 Pardubice, Štefánikova 325
89. Klub Polabiny IV., s. r. o. – vzdělávací středisko, 530 09 Pardubice, Mozartova 456
90. Polabská soukromá obchodní akademie s. r. o., 530 02 Pardubice, Gorkého 867
91. Obchodní akademie, 397 01 Písek, Karlova 111
92. Státní jazyková škola, 301 14 Plzeň, Sady 5. května 42
93. Mgr. Naděžda Paboučková – Evropa, jazyková škola, 301 25 Plzeň, Tylova 15
94. Trident servis s. r. o. – jazyková škola, 301 49 Plzeň, Úslavská 17
95. Jaroslava Bogučaninová – Jazyková škola EXTERN, 301 17 Plzeň, Sady Pětatřicátníků 33
96. Dům u Slunce, DIMENZE Plzeň, s. r. o., 301 11 Plzeň, Na Roudné 1
97. Plzeňská obchodní akademie s. r. o., 320 08 Plzeň, Kaplířova 16
98. Hotelová škola a Vyšší odborná škola hotelnictví a turismu, 290 60 Poděbrady, Komenského 156/III
99. Státní jazyková škola, 116 72 Praha 1, Školská 15
100. Akademie J. A. Komenského, oblast Praha, 118 43 Praha 1, Tržiště 20
101. Prague Language Centre s. r. o., 110 00 Praha 1, V Jámě 8
102. David Holíš Language Centre, 110 00 Praha 1, Celetná 11
103. ET CETERA Co. – Jazyková škola ETC, 110 00 Praha 1, Dušní 17
104. Vzdělávací středisko Společnosti přátel USA, 110 00 Praha 1, Rytířská 10
105. LANGUAGES AT WORK s. r. o., 110 00 Praha 1, Na Florenci 35/1055
106. Berlitz Schools of Languages s. r. o., 110 00 Praha 1, Hybernská 24
107. Jaromír Ježek – The Language House, 120 00 Praha 2, Škrétova 8
108. Petr Prokop, PhDr. – Lingua Pro, 120 00 Praha 2, Vinohradská 28
109. Ing. Slavomír Pospíchal – Obchodní institut, 120 00 Praha 2, Vinohradská 69
110. ESO, Euroškola s. r. o., 128 00 Praha 2, Na Moráni 3
111. PhDr. Milena Kellyová – Angličtina Expres, 120 00 Praha 2, Korunní 2
112. Schola Comeniana, spol. s r. o., 130 00 Praha 3, Viklefova 20
113. Mc Nedus School, Eva Kudrnová, 130 00 Praha 3, Slavíkova 26
114. Českomoravská konfederace odborových svazů, 113 59 Praha 3, nám. W. Churchila 2
115. MUDr. Jitka Slavíčková – J. S. AGENCY, 130 00 Praha 3, Husitská 1251/28
116. Elvis, 148 00 Praha 4, Gregorova 2090/7
117. POLYGLOT s. r. o., 140 00 Praha 4, Mečislavova 8
118. Akcent, družstvo, 140 00 Praha 4, Bítovská 3
119. Zdeněk Nádvorník – Lingua ELN, 149 00 Praha 4, Jažlovická 1329/14
120. Ing. Josef Mírátský – PREKOS, 140 00 Praha 4, Přímětická 1203/40
121. Soukromé gymnázium ALTIS, s. r. o., 148 00 Praha 4-Kunratice, K Libuši 57
122. ALVIN s. r. o., 149 00 Praha 4-Chodov, Bachova 1587/14
123. Zarina Radžabová – Ability-jazykové studio, 140 00 Praha 4, Točitá 1731
124. The Caledonian School, 150 00 Praha 5, Vltavská 24
125. ARCUS s. r. o., 156 00 Praha 5-Zbraslav, Boženy Stárkové 653
126. Mgr. Lenka Pavilková – CHANNEL CROSSINGS SERVICES, 153 09 Praha 5, Vrážská 238/8
127. London School of Modern Languages s. r. o., 160 00 Praha 6, Charlese de Gaula 19
128. English Link s. r. o., 160 05 Praha 6-Dejvice, Na Beránce 57
129. Ing. Daniel Vondráček – Agentura EDUCO, 170 00 Praha 7, Veletržní 24
130. Státní jazyková škola, 182 00 Praha 8, Burešova 1130
131. MAVO s. r. o., 186 00 Praha 8, 1. pluku 17
132. Soukromá vyšší odborná škola a První soukromá obchodní akademie s. r. o., 180 00 Praha 8-Libeň, Lindnerova 575/1
133. IGL Praha s. r. o., 186 00 Praha 8, Vítkova 23
134. Soukromá střední odborná škola (1. KŠPA) s. r. o., 198 00 Praha 9, Mochovská 570
135. Česko-italské jazykové gymnázium s. r. o., 194 00 Praha 9-Hloubětín, Sadská 530
136. Univerzita Karlova v Praze, Ústav jazykové a odborné přípravy, 198 00 Praha 9, Hloubětínská 26
137. The Bell School a. s., 100 00 Praha 10, Nedvěžská 29
138. Eva Mocová, Ing. – Bohemia Institut, 100 00 Praha 10, Nad Vodovodem 20
139. Tomáš Líbal – INTER-CONTACT, 101 00 Praha 10, 28. pluku 8
140. Rolino s. r. o., 101 00 Praha 10, Bratří Čapků 10
141. Merkuron s. r. o. – Institut vzdělávání, 796 01 Prostějov, Palackého 4 – 6
142. Obchodní akademie, 751 52 Přerov, Bartošova 24

143. Michal Frank Interlingua Redsquares, 750 00 Přerov, Dr. Skaláka 1
144. Mgr. Naděžda Pavlíková – Jazyková škola Beskyd, 756 61 Rožnov pod Radhoštěm, 1. máje 823
145. Mgr. Markéta Peroutková – LINGUA RUMBURK, 408 01 Rumburk, Růžová 4
146. Základní škola s rozšířeným vyučováním jazyků, 342 01 Sušice, Lerchova 1112
147. Obchodní akademie, 787 01 Šumperk, Hlavní třída 31
148. Akademie J. A. Komenského, oblast Šumperk, 787 01 Šumperk, Nám. Míru 4
149. Střední odborná škola obchodní a Střední odborné učiliště obchodní, 390 01 Tábor, Lužická 2572
150. ETC a Nobile s. r. o. – jazyková škola, 541 01 Trutnov, Vítězná 156/1
151. Obchodní akademie Dr. Albína Bráfa, 674 01 Třebíč, Bráfova 9
152. Ing. Evžen Rajzl, RAJZL – soukromá jazyková škola, 686 01 Uherské Hradiště, Dlouhá 205
153. MARLIN B & V s. r. o., 686 01 Uherské Hradiště, Leoše Janáčka 180
154. Obchodní akademie a Vyšší odborná škola, 686 57 Uherské Hradiště, Nádražní 22
155. Ivana Kusáková – Akademie vzdělávání J. A. Komenského, 686 01 Uherské Hradiště, Masarykovo nám. 157/8
156. Střední odborná škola a Střední odborné učiliště, 688 01 Uherský Brod, Nivnická 41
157. Obchodní akademie, 400 01 Ústí nad Labem, Pařížská 15
158. Svatava Plechačová, Germa, 400 01 Ústí nad Labem, Pařížská 2
159. Richard Musil spol. s r. o., 400 01 Ústí nad Labem, Masarykova 656/179
160. Akademie J. A. Komenského, oblast Ústí nad Orlicí, 562 01 Ústí nad Orlicí, Malé Hamry 60
161. Integrovaná střední škola – Centrum odborné přípravy, 757 01 Valašské Meziříčí, Palackého 49
162. Střední odborná škola a Střední odborné učiliště, 387 02 Volyně, Lidická 135
163. Masarykovo gymnázium, 755 01 Vsetín, Tyršova 1069
164. PaedDr. Karel Kostka – jazyková škola, 755 01 Vsetín, Pod Pecníkem 1666
165. Státní jazyková škola, 761 47 Zlín, nám. T. G. Masaryka 2734 – 9
166. Přemysl Čížek – Lingua, jazyková škola, 760 01 Zlín, Svatopluka Čecha 22
167. Státní jazyková škola, 669 02 Znojmo, Bezručova 19
168. Mgr. Miriam Plíšková – EUROPEAN LANGUAGE INSTITUTE, 669 02 Znojmo, M. Kudeřkové 36
169. Ing. Pavel Štohl, 669 02 Znojmo, Václavské nám. 6“.

3. Příloha č. 3 zní:

„Příloha č. 3 k vyhlášce č. 183/1998 Sb.

Školy uskutečňující zahraniční vysokoškolské studijní programy v České republice:

1. U. S. Business School in Prague, 162 00 Praha 6, Jose Martího 2/407
obor: ekonomie a řízení
2. Czech Management Institute Praha – manažerská fakulta, 120 00 Praha 2, Resslova 10
obor: podnikový management
3. Mezinárodní Baptistický teologický seminář, 164 00 Praha 6-Jenerálka, Nad Habrovkou 3
obor: teologie
4. Evropský polytechnický institut, s. r. o., 686 04 Kunovice, Osvobození 699
obor: ekonomika a zahraniční obchod
obor: právo komerční
obor: počítačové systémy elektronické
5. University of New York in Prague, s. r. o., 120 04 Praha 2, Legerova 72
obor: řízení obchodu (Business Administration)
obor: veřejná správa (Public Administration)
obor: mezinárodní a evropská ekonomická studia (International and European Economic Studies)
obor: politické vědy (Political Science)
obor: psychologie (Psychology)
obor: sociologie (Sociology)
obor: mediální a komunikační studia (Mass Media & Communication Studies)
obor: počítačové vědy (Computer Science)
6. Mezinárodní vysoká škola podnikatelství a práva v Praze, s. r. o., 149 00 Praha 4, Ke Kateřinkám 1407/9
obor: ekonomika
obor: právo

7. The Prague Collegium/University of South Florida, o. p. s., 281 63 Kostelec nad Černými lesy, Konojedy 117 obor: mezinárodní obchod“.

Čl. II

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. září 2001.

Ministr:

Mgr. Zeman v. r.

285

NÁLEZ

Ústavního soudu

Jménem České republiky

Ústavní soud rozhodl dne 20. června 2001 v plénu o návrhu předsedy vlády a vlády České republiky na vydání nálezu, že k platnosti rozhodnutí prezidenta republiky ze dne 29. listopadu 2000, kterými jmenoval Zdeňka Tůmu guvernérem České národní banky a Luďka Niedermayera viceguvernérem České národní banky, se vyžaduje spolupodpis předsedy vlády nebo jím pověřeného člena vlády,

takto:

Návrh se zamítá.

Odůvodnění

I.

Ústavní soud obdržel 20. 4. 2001 návrh na zahájení řízení, jímž se předseda vlády a vláda České republiky s odvoláním na čl. 87 odst. 1 písm. k) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a § 120 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, domáhají vydání nálezu, který by vyslovil, že rozhodnutí prezidenta republiky z 29. 11. 2000 o jmenování guvernéra a viceguvernéra České národní banky (dále jen „ČNB“) vyžadují ke své platnosti spolupodpis předsedy vlády nebo jím pověřeného člena vlády. V úvodu konstatují, že prezident republiky Václav Havel svými rozhodnutími ze dne 29. 11. 2000 jmenoval Zdeňka Tůmu guvernérem ČNB a Luďka Niedermayera viceguvernérem ČNB, aniž by vyzval předsedu vlády ke spolupodpisu těchto rozhodnutí podle čl. 63 odst. 3 Ústavy a aniž předtím odvolal Zdeňka Tůmu z funkce viceguvernéra ČNB a Luďka Niedermayera z funkce člena Bankovní rady ČNB (dále jen „Bankovní rada“) jmenovaného z řad vedoucích pracovníků ČNB. V odůvodnění pak navrhovatelé uvádějí, že vláda nepochybně předchozí postup prezidenta republiky, který od roku 1993 svá rozhodnutí o jmenování guvernéra a viceguvernéra nepředkládal předsedovi vlády k spolupodpisu, ačkoliv je přesvědčena, že „taková rozhodnutí prezidenta republiky nejsou bez spolupodpisu předsedy vlády platná“. Takovýmto postupem je předseda vlády, resp. vláda zkracován na své kompetenci uvážít spolupodpis rozhodnutí prezidenta republiky, resp. rozhodnutí spolupodepsat. Protože jde o právní otázku mimořádného významu a dosahu a prezident republiky na dosud jím zastávaném názoru a uplatňovaném postupu trvá, obrací se předseda vlády a vláda na Ústavní soud jako soudní orgán ochrany ústavnosti s návrhem, aby v tomto sporu o rozsah kompetencí prezidenta republiky a předsedy vlády (resp. vlády) jako státních orgánů rozhodl.

Základní otázkou, kterou má Ústavní soud řešit, je tedy požadavek vládní kontrasignace při každém jmenování guvernéra a viceguvernéřů ČNB prezidentem republiky, a to počínaje dnem 29. 11. 2000. Vláda ve svém návrhu totiž pomíjí předcházející postup prezidenta republiky, který od roku 1993 svá rozhodnutí o jmenování guvernéra a viceguvernéra předsedovi vlády nepředkládal, uvádí však, že takovým postupem je předseda vlády (resp. vláda) ve své kompetenci zkracován a že je třeba, aby v tomto sporu Ústavní soud rozhodl a tuto Ústavě odporující praxi změnil.

Svůj návrh opírá předseda vlády a vláda České republiky z hlediska obecně teoretického o názor, že z principů reprezentativní demokracie vůbec je třeba vyvodit i přednost rozhodování státního orgánu politicky odpovědného před orgánem, který za svá rozhodnutí neodpovídá. V tomto smyslu pak interpretuje vztah čl. 62 a čl. 63 odst. 2 Ústavy. Zatímco čl. 62 Ústavy uvádí ty pravomoci, které prezident republiky vykonává samostatně a k jejichž výkonu nepotřebuje souhlas předsedy vlády, čl. 63 odst. 2 Ústavy pak uvádí druhý okruh prezidentových pravomocí, totiž těch, k jejichž výkonu prezident republiky potřebuje kontrasignaci předsedy vlády nebo jím pověřeného člena vlády. Ustanovení čl. 63 odst. 3 Ústavy o kontrasignaci rozhodovacích aktů v této sféře prezidentovy působnosti je jen logickým vyústěním neodpovědnosti prezidenta republiky z výkonu jeho funkce a prostředkem, který umožňuje vládě odpovědnost převzít. Tato ustanovení se vztahují i na ty prezidentovy „pravomoci, které nejsou výslovně v ústavním zákoně uvedeny“, pokud jsou stanoveny zákonem. Návrh předpokládá, že právo jmenovat guvernéra a viceguvernéry ČNB (§ 6 odst. 2 zákona č. 6/1993 Sb., o České národní bance) je právě onou novou pravomocí prezidenta, jež není v čl. 62 Ústavy výslovně uvedena, neboť tam se stanoví výslovně pouze tolik, že prezident republiky (bez kontrasignace) „jmenuje členy Bankovní rady České národní banky“. Proto jmenování guvernéra a viceguvernéřů ČNB prezidentem republiky – dle stanoviska premiéra a vlády – vyžaduje ke své platnosti spolupodpis předsedy vlády nebo jím pověřeného člena vlády. Dle navrhovatelů u jmenování guvernéra a viceguvernéra jde o nové, Ústavě neznámé, pravomoci založené

až zákonem č. 6/1993 Sb. Navrhovatelé uvádějí, že Ústava se o guvernérovi a viceguvernérovi vůbec nezmiňuje ani v čl. 98, věnovaném výlučně ČNB, ani v čl. 62 písm. k).

K odůvodnění toho, že funkce guvernéra a viceguvernéra je něčím novým, nepodřazeným čl. 62 písm. k) Ústavy, poukazují navrhovatelé na ustanovení několika zákonů, z nichž dovozují, že „pravomoci guvernéra a viceguvernéra nejsou spojeny jen s jejich členstvím v Bankovní radě (kde i guvernér je v podstatě pouze prvním mezi rovnými)“ a že „zejména guvernér má závažné působnosti, které s jeho členstvím v Bankovní radě nesouvisí a které jsou mu přiznány jako orgánu monokratickému“. Dle názoru navrhovatelů Bankovní radě zákon přiznává postavení nejvyššího řídicího orgánu ČNB, její působnost vymezuje však pouze příkladem výčtem věcí zásadnějšího významu a vůbec se nezmiňuje o tom, kdo je oprávněn jednat a rozhodovat ve věcech ostatních. „V nejvyšší instanci je touto osobou právě guvernér jakožto monokratický orgán, jehož postavení je v tomto směru v zásadě srovnatelné s postavením tzv. vedoucího ústředního orgánu státní správy“.

Dle názoru navrhovatelů funkce guvernéra a viceguvernéra ČNB není pouhým označením některých členů Bankovní rady, ale označením nejvyšších správních úředníků ČNB vykonávajících významné a samostatné pravomoci, a proto jejich jmenování vyvěrá nikoli z čl. 62 písm. k) Ústavy, ale je výrazem další prezidentské pravomoci ze zákona č. 6/1993 Sb. Z těchto premis pak návrh na zahájení řízení dovozuje, že jmenování guvernéra a viceguvernéra zakládá novou pravomoc stanovenou obyčejným zákonem, a tudíž podléhající kontrasi gnaci.

Navrhovatelé rovněž poukazují na návaznost zákona č. 6/1993 Sb. na předchozí úpravu federální Státní banky československé, jejíž guvernér byl jmenován prezidentem republiky na návrh vlády, a viceguvernéři na návrh guvernéra projednaný s vládou. Podle navrhovatelů není žádný důvod pro předpoklad, že by se Ústava a zákon č. 6/1993 Sb. chtěly od této krátce předcházející úpravy odchýlit natolik, že by vládu z procesu jmenování guvernéra a viceguvernéra úplně vyřadily.

Návrh dále namítá, že ke jmenování guvernéra a viceguvernéra ČNB došlo bez jejich předchozího odvolání z jejich dosavadních funkcí v Bankovní radě, tj. Zdeňka Tůmy z funkce viceguvernéra a Luďka Niedermayera z funkce člena Bankovní rady. K takovému odvolání by bylo třeba kontrasi gnace a právě v tomto směru je souvislost této námítky se základní otázkou kompetenčního konfliktu zřetelná.

K návrhu na zahájení řízení o kompetenčním sporu obdržel Ústavní soud vyjádření prezidenta republiky, který namítá zejména, že i nový zpřesněný návrh neodpovídá požadavkům Ústavy a zákona o Ústavním soudu. Na tento případ nelze totiž aplikovat § 124 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., jestliže napadené rozhodnutí reálně existuje a podle něj se postupuje. Dle systematického členění zákona č. 182/1993 Sb. lze § 124 aplikovat, pouze pokud žádné rozhodnutí ještě vydáno nebylo. V daném případě je však třeba aplikovat § 125 odst. 1 a žádat zrušení již vydaného rozhodnutí. To však vláda nečiní, takže by Ústavní soud měl podání opět odmítnout. Ve vyjádření se upozorňuje rovněž na to, že navrhovatelé nenapadají rozhodnutí o jmenování dalšího z viceguvernéřů Oldřicha Dědka z 11. 2. 1999, ačkoliv je stále ve funkci a rozhodnutí není rovněž opatřeno spolupodpisem předsedy vlády ani jím pověřeného člena vlády. Návrh je vnitřně rozporný i v tom ohledu, že petit návrhu obsahuje i variantu spolupodpisu pověřeného člena vlády, i když v tomto případě nikoho z členů vlády předseda vlády nepověřil, což je jasným důkazem žádosti o pouze abstraktní výklad Ústavy.

Prezident republiky dále uvádí, že ve výčtu kompetencí dle čl. 62 Ústavy, jež jsou v jeho samostatné rozhodovací pravomoci, je uvedeno i jmenování všech členů Bankovní rady. Prezident republiky je přesvědčen, že zákon č. 6/1993 Sb., který podrobně provádí toto ustanovení a označuje jednotlivé funkce členů Bankovní rady, nezakládá novou originární pravomoc prezidenta republiky, jež by pak podle čl. 63 odst. 2 a 3 Ústavy vyžadovala součinnost předsedy vlády. Pokud by mělo být pojmenování funkcí v zákoně chápáno jako nová jmenovací pravomoc prezidenta republiky, pak by také při specifikaci a popsání funkcí dalších čtyř členů Bankovní rady v zákoně byl čl. 62 písm. k) Ústavy de facto vyřazen, a tudíž nepoužitelný. V takovém případě by prezident republiky nemohl samostatně jmenovat žádného z členů Bankovní rady. Protože norma nižší právní síly nemůže měnit normu vyšší právní síly, nelze si takový výklad Ústavy a zákona představit.

Dle vyjádření prezidenta republiky záměrem zákonodárce nebylo omezení pravomoci prezidenta republiky dané čl. 62 písm. k) Ústavy, ale zavedení funkcí uvnitř Bankovní rady a stanovení kritérií pro výběr těch čtyř členů Bankovní rady, kteří mohou být jmenováni pouze z řad vedoucích pracovníků ČNB. Na potvrzení svého názoru poukazuje na stenozáznam z jednání pléna České národní rady i z usnesení ústavněprávního výboru České národní rady ze 17. 12. 1992, kde byl projednáván vládní návrh tohoto zákona, a uvádí rovněž, že ani názor dalších kompetentních ústavních činitelů se od té doby nezměnil, což prokazuje i vystoupení současného místopředsedy vlády pro legislativu v plénu Senátu 7. 8. 2000. Ústavodárce dle vyjádření prezidenta republiky nepovažoval za nutné rozlišovat mezi členy Bankovní rady z hlediska jejich jmenování, když přenechal obyčejnému zákonu pouze nepodstatné funkční rozdíly v jejich postavení. Námítku, že Ústava nezná funkce guvernéra a viceguvernéra, a proto se jejich jmenování odvozuje ze zákonem založené kompetence, pokládá

prezident republiky za nepřesvědčivou. Kromě toho, že jde rovněž o členy Bankovní rady a že zákon č. 6/1993 Sb. je třeba vykládat pomocí Ústavy, nikoli Ústavu pomocí zákona, je třeba taktéž poukázat na časovou posloupnost přijímání obou norem. Ústava byla přijata 16. 12. 1992 a zákon č. 6/1993 Sb. až následující den. Ústava tedy vůbec nemohla operovat s pojmy, které neznala a ani nepotřebovala.

Předseda vlády předložil Ústavnímu soudu ke stanovisku prezidenta republiky repliku, v níž poukázal na potřebu ve věci rozhodnout meritorně. Dle jeho názoru rozhodnutí prezidenta republiky z 29. 11. 2000, jimiž jmenoval Zdeňka Tůmu guvernérem a Ludka Niedermayera viceguvernérem ČNB, dosud nenabyla platnosti. V důsledku toho se návrh nedomáhá postupu dle čl. 125 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb. (tj. zrušení rozhodnutí). Protože pokládá guvernéra a viceguvernéry ČNB za monokratické orgány s významnými samostatnými působnostmi a pravomocemi, požaduje předseda vlády jejich jmenování procedurou dle čl. 63 odst. 3 a 4 Ústavy (s kontrasignací), na rozdíl od ostatních (dalších čtyř) členů Bankovní rady, u nichž pokládá proceduru podle čl. 62 písm. k) Ústavy bez kontrasignace premiéra či jím pověřeného člena vlády za ústavní.

II.

Ústavní soud připomíná, že navrhovatelé předložili Ústavnímu soudu již 22. 12. 2000 návrh věcně shodný, v němž neurčité znění petitu Ústavnímu soudu neumožnilo věc meritorně rozhodnout (sp. zn. Pl. ÚS 58/2000). Tento nedostatek současný návrh premiéra a vlády na rozhodnutí Ústavního soudu odstranil potud, že navrhovatelé v petitu namítli neplatnost rozhodnutí prezidenta republiky z 29. 11. 2000, kterými jmenoval Zdeňka Tůmu guvernérem a Ludka Niedermayera viceguvernérem ČNB, protože nebyla předložena předsedovi vlády ke spolupodpisu.

Vzhledem k tomu, že návrh premiéra a vlády poukazuje na to, že se nepochybně dřívejší postup prezidenta republiky, který jmenování guvernéra a viceguvernéřů ke kontrasignaci premiérovi nepředkládal, a vzhledem k tomu, že vláda v návrhu poukazuje na potřebu tento postup změnit do budoucna, zvažoval Ústavní soud opětovně, zda se v daném případě jedná o skutečný kompetenční spor, anebo pouze o požadavek na vyslovení názoru „pro futuro“ (v tomto posledním případě by Ústavní soud byl nucen návrh odmítnout). Neobvyklý postup vlády stále ještě spočívá v tom, že žádá pouze vyslovení názoru „v abstraktní rovině“ dle § 124 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., přestože svým návrhem napadla platnost zcela konkrétního rozhodnutí prezidenta republiky, a bylo by tudíž namístě se domáhat jeho zrušení podle § 125 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., jak namítá prezident republiky. Ústavní soud zvážil tuto závažnou námitku, neshledal však důvod k odmítnutí návrhu v této skutečnosti, ani v okolnosti, že později došlo k novelizaci zákona č. 6/1993 Sb. (dále jen „zákon o ČNB“) zákonem č. 442/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 6/1993 Sb., o České národní bance, neboť v daném případě bylo napadeno konkrétní rozhodnutí, a to v době platnosti zákona č. 6/1993 Sb. Otázka ústavnosti některých ustanovení novely zákona o ČNB je ostatně předmětem jiného řízení před Ústavním soudem vedeného pod sp. zn. Pl. ÚS 59/2000.

Názor navrhovatelů, že nemohli postupovat dle § 125 zákona č. 182/1993 Sb. z toho důvodu, že rozhodnutí o jmenování „vydal prezident republiky nepochybně jako orgán k tomu příslušný“, neobstojí. Tato okolnost nestojí v cestě použití § 125 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., neboť napadené rozhodnutí prezidenta republiky je nepochybně – v souladu s požadavkem tohoto ustanovení – rozhodnutím orgánu, který je účastníkem řízení v kompetenčním sporu, a bylo vydáno ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení. V replice pak předseda vlády uvádí, že se nedomáhá zrušení napadených rozhodnutí prezidenta republiky také proto, že tato rozhodnutí dosud nenabyla platnosti. Teprve až prezident republiky předloží tato rozhodnutí předsedovi vlády k uvážení jeho spolupodpisu, se ukáže, zda nabudou platnosti, a tedy i právní účinnosti.

Po zvážení všech okolností se přiklonil Ústavní soud k závěru, že jde o návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu podle § 120 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb. Návrh napadá konkrétní rozhodnutí prezidenta republiky a v závěru se domáhá, aby Ústavní soud nálezem rozhodl podle § 124 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb. tak, že „K platnosti rozhodnutí prezidenta republiky ze dne 29. listopadu 2000, kterými jmenoval Zdeňka Tůmu guvernérem České národní banky a Ludka Niedermayera viceguvernérem České národní banky, se vyžaduje spolupodpis předsedy vlády nebo jím pověřeného člena vlády“. Tento návrh sice neodkazuje na § 125 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb. a nežádá sám výslovně o „zrušení napadeného rozhodnutí“, i když tak však neučinil, je dle § 125 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb. věcí Ústavního soudu samého, aby svým nálezem zrušil takové rozhodnutí, ke kterému ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení je podle Ústavního soudu příslušný jiný orgán. Napadené rozhodnutí je v návrhu premiéra a vlády přesně uvedeno, takže není pochyb o tom, co je jeho obsahem.

Když Ústavní soud dospěl k závěru, že návrh premiéra a vlády splňuje podmínky oddílu osmého hlavy druhé části druhé zákona č. 182/1993 Sb., zahájil řízení ve sporu o rozsah kompetencí státních orgánů podle čl. 87 odst. 1 písm. k) Ústavy a § 120 zákona č. 182/1993 Sb.

Návrh na zahájení řízení se opírá o čtyři okruhy argumentace:

o argument „monokratických“ prvků v postavení guvernéra ČNB,
o komparativní interpretaci jiných jmenovacích aktů dle čl. 62 Ústavy,
o interpretaci úmyslu ústavodárce, resp. zákonodárce a návaznost na předchozí úpravu,
o odkaz na principy parlamentnědemokratického ústavního státu.

1. Jmenování členů Bankovní rady ve funkci guvernéra a viceguvernéřů ČNB se uskutečňuje jediným jmenovacím aktem. Z této skutečnosti vycházejí i navrhovatelé u vědomí nepředvídatelných komplikací a potenciálních dysfunkcí, které by přivodilo dvojí separátní jmenování, a to jednou členem Bankovní rady a jednou guvernérem, resp. viceguvernérem ČNB, a to tím více za situace, kdy není stanovena právní povinnost – jako u Ústavního soudu – vybrat tyto tři představitele Bankovní rady z řad již jmenovaných jejích členů. Navrhovatelé však, přestože nejde o nový jmenovací akt a v tomto smyslu ani o novou pravomoc podle čl. 63 Ústavy, vycházejí z názoru, že postavení guvernéra ČNB je natolik odlišné od ostatních členů Bankovní rady, že jeho pravomoci, jež vyplývají ze zákonů, jmenovací proceduru podle čl. 63 odst. 2, a nikoli podle čl. 62 Ústavy opravňují.

Podle navrhovatelů sice zákon (§ 5 zákona o ČNB) přiznává postavení „nejvyššího řídicího orgánu České národní banky“ Bankovní radě jako kolegiálnímu orgánu, její vyhrazenou působnost však „vymezuje pouze příkladmo, výčtem věcí zásadnějšího významu. O tom, kdo je oprávněn jednat a rozhodovat ve věcech ostatních, se zákon o ČNB téměř vůbec nezmiňuje“ a podle navrhovatelů lze tedy soudit, že v nejvyšší instanci je touto osobou právě guvernéř jakožto monokratický orgán se samostatnými působnostmi a pravomocemi, jež výrazně přesahují oprávnění a působnosti vyplývající z členství v Bankovní radě jakožto kolegiálním orgánu.

Obě tvrzení neodpovídají však skutečnosti. Zákon o ČNB předně nevymezuje působnost Bankovní rady „pouze příkladmo“, ale v § 5 odst. 1 formuluje jednoznačně hlavní úkoly Bankovní rady a nadto označuje Bankovní radu jako celek za „nejvyšší řídicí orgán ČNB“. V odstavci druhém pak uvozuje výčet další řady pravomocí Bankovní rady slovy „dále zejména“. Tím nemá na mysli omezení působnosti Bankovní rady, ale naopak možnost zahrnout do této působnosti i ostatní, nejmenované záležitosti. Smyslem tohoto ustanovení proto není zúžení, ale rozšíření prostoru rozhodovací činnosti Bankovní rady.

Již touto úpravou je obecně zpochybněno postavení guvernéra ČNB jako „monokratického orgánu se samostatnou rozhodovací pravomocí“. Avšak ani konkrétní odkazy navrhovatelů na zákonné pravomoci guvernéra, jež mají odůvodnit jeho monokratické postavení, neobstojí.

Vycházíme-li z toho, že monokratický orgán ztělesňuje osoba, která sama jedná a rozhoduje jakožto orgán, kdežto představitel kolegiálního orgánu jedná pouze jeho jménem a je plně vázán na jeho rozhodnutí, pak pokus chápat guvernéra ČNB jako jakýsi samostatný monokratický orgán neobstojí. Guvernéř ČNB je jedním z členů Bankovní rady, neboť zákon o ČNB stanoví, že Bankovní rada se skládá z guvernéra, dvou viceguvernéřů a dalších čtyř vedoucích pracovníků ČNB (§ 6 odst. 1 zákona o ČNB). Bankovní rada je ze zákona nejvyšším řídicím orgánem jako kolegium, takže rozhodovací pravomocí nedisponují jednotliví členové Bankovní rady. Pokud pak jde o guvernéra, liší se jeho postavení od ostatních členů tím, že předsedá Bankovní radě, a to sám anebo jím pověřený viceguvernéř (§ 7 zákona o ČNB), dále že jedná jménem ČNB navenek sám anebo jím pověřený viceguvernéř (§ 8) a že je oprávněn se účastnit s hlasem poradním schůzí vlády (§ 11). Ani v této skutečnosti nelze však spatřovat žádný prvek monokratického postavení guvernéra vůči Bankovní radě, jestliže je povinen respektovat její názor a tlumočit její stanovisko, nemluvě o tom, že se v tomto případě nejedná o rozhodovací pravomoc, ale pouze poradní funkci. V rámci Bankovní rady přiznávají ostatně i navrhovatelé guvernérovi pouze postavení prvního mezi rovnými. V celém textu zákona o ČNB lze, pokud jde o další pravomoci guvernéra, nalézt pouze ustanovení § 50 odst. 2, podle něhož zaměstnanci ČNB mohou být guvernérem zproštěni mlčenlivosti ve služebních věcech z důvodu veřejného zájmu. Výše uvedená ustanovení jsou jedinými výjimkami ve prospěch guvernéra, zatímco zákon o ČNB obsahuje dlouhou řadu ustanovení, jež chápou to, co navrhovatelé nazývají „ostatní věci“, jako pravomoc Bankovní rady jakožto kolegia.

Navrhovatelé dále uvádějí, že guvernéř ČNB má podle § 4 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, pravomoc podepisovat právní předpisy vydávané ČNB a vyhlášené ve Sbírce zákonů. Ani tuto pravomoc nelze pokládat za výraz monokratického rozhodování guvernéra ČNB, neboť stejně jako Ústava u vyhlášení zákonů předepisuje okruh osob, které podepisují zákony; i v tomto případě nemá podpis guvernéra ČNB žádný konstitutivní význam. Jeho povinností je vyhlášenou normu podepsat a odmítnutí podpisu nelze pokládat za překážku platnosti takové normy.

Navrhovatelé se rovněž dovolávají pravomoci guvernéra ČNB ve správním řízení vedeném ČNB, a to při rozhodování o rozkladu (§ 61 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád)) nebo přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení (§ 65 odst. 1 správního řádu). Ve skutečnosti i u těchto oprávnění rozhoduje guvernéř ČNB „na základě návrhu jím ustavené zvláštní komise“ (§ 61 odst. 2, § 65 odst. 1 správního řádu).

Kromě toho jak zákon o ČNB (§ 46 odst. 5), tak i zákon č. 21/1992 Sb., o bankách, (§ 41) a zákon č. 219/1995 Sb., devizový zákon, (§ 3 odst. 5) svěřují ve významnějších záležitostech rozhodnutí o rozkladu proti rozhodnutí ČNB právě Bankovní radě jako sboru. I v ostatních věcech platí, že nejvyšším řídicím orgánem ČNB je Bankovní rada, která si upravuje svůj jednací řád (§ 7 odst. 2 zákona o ČNB).

Z toho, co bylo uvedeno, vyplývá, že Ústavní soud nemůže přisvědčit navrhovatelům, neboť v těchto záklonech nejsou svěřeny ani prezidentu republiky žádné nové pravomoci, ani postavení guvernéra a viceguvernéřů v Bankovní radě nepřesahuje – ve srovnání s ostatními členy – rámec Bankovní rady natolik, aby je bylo možno chápat jako nové orgány vyžadující nové separátní jmenování prezidentem republiky. Zákon o ČNB nerozšiřuje jmenovací práva prezidenta republiky o nové jmenovací pravomoci, neboť dle Ústavy jmenuje prezident všechny členy Bankovní rady, aniž by Ústava jmenovitě specifikovala jejich jednotlivá označení. Ústava ani nemá potřebu (na rozdíl od jiných případů jmenování dle čl. 62) uvést podrobně, kolik těchto členů je a jak se označují. To upravuje až zákon o ČNB, který uvádí, že jde o guvernéra, dva viceguvernéry a čtyři ostatní členy. Specifikuje tudíž složení Bankovní rady. Protože zákon o ČNB byl vyhlášen o jediný den později než Ústava sama a jeho text byl v době přijetí Ústavy znám, lze předpokládat, že by ústavodárce postupoval při formulaci čl. 62 písm. k) jiným způsobem, kdyby hodlal zavést odlišný způsob jmenování guvernéra od ostatních členů.

2. Ústavní soud se rovněž zabýval i komparací jmenovacích modalit ve všech případech kompetence prezidenta republiky dle čl. 62 Ústavy. Učinil tak s ohledem na námitku navrhovatelů, že pod písmenem k) tohoto článku Ústava uvádí, že prezident republiky jmenuje členy Bankovní rady, zatímco pod písmenem e) se rozvádí, že jmenuje nejen soudce Ústavního soudu, ale i jeho předsedu a místopředsedy, ačkoli i v tomto případě jsou předseda i místopředsedové také soudci, a proto i členy pléna Ústavního soudu. Dle představ navrhovatelů činí tak Ústava proto, že předseda a místopředsedové mají ještě další zvláštní působnosti spojené právě s touto jejich funkcí. Návrh však neuvádí, proč Ústava nepostupuje obdobně i v případě guvernéra ČNB, jemuž navrhovatelé přičítají rovněž další zvláštní působnosti spojené s jeho funkcí. Kdyby tomu tak skutečně bylo, musela by Ústava – dle představ navrhovatelů – i v tomto případě jmenovacího schématu podle čl. 62 Ústavy výslovně uvést též funkci guvernéra ČNB, což však neučinila.

Podle Ústavního soudu jsou příčiny rozdílné jmenovací formule použité v čl. 62 Ústavy především v jiné okolnosti. Odlišná úprava jmenování u čl. 62 písm. e) v případě Ústavního soudu, ale i u čl. 62 písm. j) v případě Nejvyššího kontrolního úřadu a čl. 62 písm. a) při jmenování předsedy a dalších členů vlády oproti čl. 62 písm. k) má vesměs příčinu v tom, že u všech tří zprvu uvedených případů bylo třeba jmenovitě vyčlenit osobu jmenovanou do čela orgánu, protože její jmenování bylo upraveno odlišným způsobem od jmenování ostatních členů tohoto orgánu. Rovněž je třeba uvést, že k jmenování členů těchto orgánů je také požadována součinnost jiného dalšího orgánu (Senátu, Poslanecké sněmovny, premiéra). Tak např. u písmene a) režim jmenování a odvolávání premiéra a ostatních členů vlády se liší. U ostatních členů vlády podle čl. 68 odst. 2 Ústavy se uskutečňuje pouze na návrh premiéra. U členů Ústavního soudu [písmeno e)] rovněž: odlišuje se předseda a místopředsedové, protože jejich jmenování ze soudců Ústavního soudu nevyžaduje – na rozdíl od ostatních soudců – souhlasu Senátu (čl. 84 odst. 2 Ústavy). U písmene j) se pak výslovně hovoří o prezidentu a viceprezidentu Nejvyššího kontrolního úřadu, neboť podle čl. 97 odst. 2 Ústavy tyto osoby jmenuje na návrh Poslanecké sněmovny prezident republiky, kdežto ostatní členy volí Poslanecká sněmovna na návrh prezidenta Nejvyššího kontrolního úřadu. Právě proto, že u všech členů Bankovní rady se žádný odlišný způsob jmenování guvernéra a viceguvernéřů nepředpokládá, omezil se text čl. 62 písm. k) na stručnou formulaci: „jmenuje členy Bankovní rady České národní banky“.

Ústavní soud v této souvislosti pokládá za nutné zdůraznit zásadní rozdíl v úpravě jmenovací pravomoci prezidenta republiky vůči předsedovi a místopředsedům Ústavního soudu a vůči guvernérovi a viceguvernéřům ČNB. Ústava stanoví ke jmenování všech soudců Ústavního soudu (tedy i těch, kteří jsou označeni v čl. 62 jako předseda a místopředsedové) jako podmínku souhlasu Senátu (čl. 84 odst. 2). Ústavodárce je si v tomto případě vědom, že následné jmenování předsedů a místopředsedů ze stávajících soudců Ústavního soudu musí být výslovně upraveno ústavním a nikoli obyčejným zákonem, má-li se uplatnit odlišný režim a vyloučit pro tyto případy způsob jmenování stanovený generálně v čl. 62 písm. k).

Na rozdíl od Ústavního soudu v případě Bankovní rady Ústava nerozlišuje mezi jednotlivými členy Bankovní rady. Jestliže Ústava v tomto případě výslovně nerozlišuje způsob jmenování guvernéra a viceguvernéřů ČNB od způsobu, který sama stanoví pro všechny členy Bankovní rady, nelze z obyčejného zákona, který uvádí, že kromě ostatních členů jsou členy Bankovní rady i guvernéra a viceguvernéři, odvodit jiný způsob jmenování pro některé z členů Bankovní rady, pokud to Ústava sama výslovně neumožňuje.

Na rozdíl od Ústavního soudu, kde prezident republiky vybírá předsedu a místopředsedy z okruhu již jmenovaných soudců Ústavního soudu, v případě jmenování guvernéra a viceguvernéřů ČNB nemá prezident republiky povinnost jmenovat tyto osoby ze stávajících členů Bankovní rady. Na rozdíl od právní úpravy

Ústavního soudu Ústava v tomto případě tedy vůbec nepředpokládá dva odlišné režimy jmenování pro guvernéra a viceguvernéry na jedné a pro ostatní členy Bankovní rady na druhé straně a umožňuje jmenovat guvernéra a viceguvernéry jediným aktem současně jako členy Bankovní rady. Tím méně lze to pak dovozovat z obvyčejného zákona, nehledě na to, že prostý výčet členů Bankovní rady v § 6 zákona o ČNB k tomuto závěru není vůbec způsobilý.

Současně však z hlediska zákona o ČNB existují racionální důvody, proč v § 6 odst. 2 a 3 se jmenování guvernéra a viceguvernéřů uvádí odděleně od jmenování dalších čtyř členů Bankovní rady. Spočívají v tom, že oba odstavce obsahují odlišné podmínky pro jmenování: další čtyři členové Bankovní rady jsou na rozdíl od guvernéra a viceguvernéřů obligatorně jmenováni „z řad vedoucích pracovníků“ ČNB (je třeba poznamenat, že tato ústavně sporná omezující podmínka nebyla napadena). Pokud by ústavodárce zamýšlel provádět jmenování guvernéra a viceguvernéřů a dalších členů Bankovní rady dvěma odlišnými způsoby, resp. jmenování guvernéra a viceguvernéřů až po jejich jmenování členy Bankovní rady dalším jmenovacím aktem specifikujícím funkci v Bankovní radě, musel by takové přání ústavně diferencovat tak, jak to učinil v čl. 62 Ústavy v jiných případech nominace.

Elementární ústavní pravidlo zní: Zavádějí-li se dva odlišné režimy jmenování v oblasti Ústavou vymezené výlučné pravomoci prezidenta republiky, je nezbytné, aby oba tyto režimy byly definovány přímo v ústavním zákoně. Splnění tohoto předpokladu je „condicio sine qua non“.

Ve prospěch jednoho jmenovacího aktu u všech členů Bankovní rady svědčí i jedno společné šestileté funkční období (§ 6 odst. 4 zákona o ČNB), na němž nic nemění ani přesuny v postavení jednotlivých členů (např. pozdější převzetí funkce guvernéra některým z členů Bankovní rady). Jmenoval-li prezident členy Bankovní rady k určitému datu, nezačíná pozdějším jmenováním některého z nich guvernérem běžet nová lhůta.

Dle názoru Ústavního soudu nesvědčí tedy ani komparace jmenovacích modalit dle čl. 62 Ústavy ve prospěch vládního návrhu.

3. Navrhovatelé rovněž poukazují na návaznost zákona o ČNB na předchozí úpravu Státní banky československé, jejíž guvernéř byl jmenován prezidentem republiky na návrh vlády a viceguvernéři na návrh guvernéra, projednaný s federální vládou. Tento zákon byl údajně v řadě směrů vzorem pro zákon o ČNB. Podle navrhovatelů není žádný důvod pro předpoklad, že by se Ústava a zákon o ČNB chtěly od této krátce předcházející úpravy odchýlit natolik, že by vládu z procesu jmenování guvernéra a viceguvernéřů úplně vyřadily.

Dokumenty zachycující genezi zákona o ČNB však tomuto názoru navrhovatele odporují. Ústavní soud zjistil, že návrh na převzetí předcházející úpravy byl při tvorbě zákona o ČNB Českou národní radou odmítnut. Jak vyplývá ze záznamu ze schůze České národní rady 17. 12. 1992, která projednávala vládní návrh zákona o ČNB, přijala sněmovna jednomyslný názor ústavněprávního výboru, který vyjádřil stanovisko, že: „Ústava jmenovací právo prezidenta v žádném ze svých ustanovení neomezuje jakýmkoli způsobem.“ (záznam 11. schůze ČNR VII. volebního období). Prezident republiky ve svém vyjádření k návrhu na zahájení řízení o kompetenčním sporu k tomu uvádí, že tento názor tehdejších kompetentních ústavních činitelů zastávají ústavní činitelé i dnes a poukazuje na vystoupení současného místopředsedy vlády pro legislativu v plénu Senátu 7. 8. 2000, který jmenování členů Bankovní rady, tj. guvernéra, viceguvernéřů a dalších členů, označil za „výlučnou kompetenci prezidenta, neomezenou kontrasignací“ (stenozáznam jednání Senátu ze 7. 8. 2000).

K otázce návaznosti na předcházející úpravu Ústavní soud poznamenává, že při tvorbě zákona o ČNB zákonodárce nepochybně vycházel z jiné ústavní situace, neboť zákon o Státní bance československé byl přijat předtím jako jakási kvaziústavní regulace srovnatelná s organickým zákonem a především pak ve federativním státě, kde součinnost kolegiálního orgánu, tj. vlády složené z představitelů jak české, tak slovenské reprezentace, byla institucionálně protiváhou jmenovací pravomoci prezidenta republiky jakožto jedné (stranicky nezávislé) osoby. Po rozpadu federace tyto ohledy při zákonné úpravě ČNB již odpadly, resp. ztratily svou původní dimenzi.

Právní názor, že čl. 62 Ústavy vyjadřuje právo prezidenta republiky jmenovat bez kontrasignace všechny členy Bankovní rady, byl respektován a praktikován od roku 1993 nepřetržitě až do debat o novele zákona o ČNB v roce 2000. Tato interpretace byla tak potvrzována i postupně se vyvinuvší ústavní zvyklostí. Je známo, že ústavní zvyklosti, konvence mají v ústavním státě velký význam právě tím, že komponují ústavu do funkčního celku a zaplňují prostor mezi strogým vyjádřením ústavních principů a institucí a variabilitou ústavních situací. V demokratickém právním státě je sotva představitelné, aby interpretace ústavy a jí odpovídající ústavní zvyklosti respektované a nenapadené po celou dobu od jejího vzniku byly její účelovou dezinterpretací zpochybněny a s nimi i celá dosavadní praxe včetně řady rozhodnutí, jež nebyla dosud nikdy napadena.

Podstatné na této skutečnosti není však ověřování, do jaké míry jsou naplněny formální náležitosti „ústavní

zvyklosti“, ale prostá okolnost, že po dobu více než osmi let na základě hodnotového a institucionálního konsensu v ústavní rovině byl praktikován postup, který bez odporu kteréhokoli z ústavních orgánů opakovaně a jednoznačně potvrzoval interpretaci čl. 62 písm. k) Ústavy ve smyslu výlučné pravomoci prezidenta republiky při jmenování guvernéra a viceguvernérů ČNB, tedy pravomoci, jež nepodléhá kontrasignaci předsedy vlády nebo jím pověřeného člena vlády.

Neméně podstatnou je i ta okolnost, že přes právní výhrady k tomuto postupu, s nimiž se obrátili předseda vlády a vláda na Ústavní soud poprvé 20. 12. 2000, tyto instituce fakticky uznávaly a v současné době dále uznávají stav, který je podle jejich tvrzení v rozporu s kompetencí stanovenou Ústavou. Výrazem toho je skutečnost, že navrhovatelé napadli pouze jmenování guvernéra a jednoho z viceguvernérů a pominuli jmenování druhého viceguvernéra, ačkoli k jeho jmenování – dle stanoviska navrhovatelů – došlo rovněž způsobem, který označují za protiústavní a neplatný. Jestliže vláda i dalším faktickým jednáním napadená jmenování uznala, což plyne např. z korespondence ministerského předsedy samého, místopředsedů vlády i jednotlivých ministrů, pozvánek k účasti na zasedáních vlády a z dalších souhlasných aktů, vzniká nežádoucí stav nejistoty v právních vztazích, jehož rizika v rozhodující míře nenesou ve sporu stojící subjekty, nýbrž fyzické a právnické osoby, o jejichž právech bylo rozhodováno, nemluvě o nejistotě o postavení nositelů jednotlivých funkcí navenek vůbec a vůči zahraničí zvláště.

Přestože usnesením vlády č. 1210 z 28. 11. 2000 předseda vlády a dalších 12 členů vlády jednomyslně rozhodlo, že „nesouhlasí s tím, aby předseda vlády spolupodepsal rozhodnutí prezidenta republiky jmenovat Zdeňka Tůmu guvernérem České národní banky a Ludka Niedermayera viceguvernérem České národní banky“, jednají premiér a další členové vlády i nadále se Zdeňkem Tůmou jako guvernérem ČNB. Tak např. v dopise z 28. 2. 2001 předseda vlády Miloš Zeman sděluje Zdeňku Tůmovi, že bude „jakožto guvernéř České národní banky“ o jednání informován a přizván k účasti. Z toho plyne i uznání jednotlivých funkcí guvernéra, a to i při emisní činnosti ČNB, a tím i podpisového práva Zdeňka Tůmy na nově vydávaných bankovkách přesto, že vláda odepřením souhlasu k jeho jmenování právně zpochybnila platnost tohoto i všech ostatních jeho aktů, a to i pro případ, kdy by povinnost kontrasignace byla uznána za ústavní.

Avšak nejen dosavadní praxe, nýbrž i úprava v novele zákona o ČNB č. 442/2000 Sb. svědčí zřetelně o tom, že zákonodárce z povinnosti kontrasignace jmenovacích aktů guvernéra a viceguvernérů ČNB nevycházel. Navrhovatelé odůvodňují povinnost prezidenta republiky předložit uvedené jmenovací akty premiérovi ke spolupodpisu tak, že tuto povinnost odvozují z textu § 6 odst. 2 zákona o ČNB, podle něhož prezident republiky jmenuje guvernéra a viceguvernéry ČNB. Je třeba uvést, že naprosto stejná formulace je obsažena i v § 6 odst. 2 novely zákona o ČNB, z čehož by vládní interpretace musela dovozovat, že i v tomto případě platí povinnost kontrasignace nadále. Na druhé straně však zákonodárce v § 6 odst. 3 novely stanovil nově, že guvernéra a viceguvernéry navrhuje vláda. Je nemyslitelné, že by zákonodárce, který váže prezidentova rozhodnutí na předcházející návrh vlády, chtěl ještě trvat na kontrasignaci jmenovacího aktu premiérem, což by z vládní interpretace § 6 odst. 2 novely nezbytně vyplývalo. Je tedy zřejmé, že zákonodárce chápal a chápe § 6 odst. 2 pouze jako výčet a označení osob, jež jsou členy Bankovní rady.

4. Vláda poukazuje též na to, že z principů demokratického právního státu, ze zásady, že lid je zdrojem veškeré státní moci a že státní moc slouží všem občanům, jakož i z koncepce Ústavy založené na myšlence parlamentní demokracie je třeba vyvodit přednost rozhodování státního orgánu politicky odpovědného před rozhodováním státního orgánu, který za svá rozhodnutí neodpovídá, a dovozuje, že pokud by věc byla považována za spornou, bylo by třeba dát přednost výkladu, že jde o rozhodnutí prezidenta republiky podle čl. 63 Ústavy.

S tím lze sice v obecné rovině souhlasit, současně však nelze než namítnout, že i v demokratickém právním státě a při parlamentní formě vlády může být opatřením těmto principům zcela vyhovujícím vyloučení vládní kontrasignace tam, kde zvláštní důvody opravňují ochranu instituce, jež má být dle Ústavy v hlavních směrech své činnosti nezávislá na vládě, neboť právo kontrasignace by umožňovalo vládě přinejmenším rozhodovat o personálním složení Bankovní rady. Za těchto okolností je jmenovací právo prováděné nadstranickým prezidentem sice po konzultacích, avšak bez přímé vazby na souhlas vlády složené z představitelů jedné nebo více politických stran, součástí záruk nezávislosti ČNB. Nezávislost ČNB je ústavní hodnotou, jež vyplývá jak z čl. 98 Ústavy („do její činnosti lze zasahovat pouze na základě zákona“) a z jeho umístění v samostatné hlavě šesté Ústavy, tak i z čl. 62 písm. k) Ústavy a ze zákona o ČNB, zejména pak z jeho § 9 odst. 1 („Při zabezpečování svého hlavního cíle je Česká národní banka nezávislá na pokynech vlády.“).

V rámci demokratického právního státu si lze nepochybně představit i takovou úpravu postavení centrální banky, která obsahuje více prvků součinnosti a koordinace s vládou (jak je tomu např. u Německé spolkové banky). Nicméně v každé zemi je věcí ústavodárce, aby zvážil úpravu těchto vztahů s ohledem na situaci a potřeby vlastní země a takové ústavou zvolené koncepti je třeba podříditi i výklad zákona o národní bance.

Při tom platí v ústavním státě zásada, že obyčejný zákon nesmí více než ústava. Stanoví-li ústava určité pravidlo, je z tohoto pravidla možná výjimka pouze za předpokladu, že ústava sama, resp. pozdější ústavní zákon takovou výjimku výslovně připustí. Z ustanovení obyčejného zákona nelze přeinterpretovat ústavu do podoby, kterou zjevně nemá. Interpretací proces postupuje opačně, a to vždy od ústavních předpisů k zákonům, nestanoví-li sám ústavní předpis výslovně výjimku.

Zákon o ČNB neupravuje žádnou novou jmenovací pravomoc prezidenta republiky, jež by nebyla v čl. 62 písm. k) Ústavy obsažena. Uvádí pouze složení Bankovní rady co do počtu a označení jejích členů. Protože vládní interpretace nepopírá výlučnou pravomoc prezidenta republiky jmenovat všechny členy Bankovní rady, vedlo by uznání nároku na kontrassegnaci při jmenování guvernéra a viceguvernérů k řešení, jež by současně umožňovalo hlavě státu na jedné straně nezávisle jmenovat všechny členy Bankovní rady a premiérovi pak na druhé straně odepřít souhlas k osobě guvernéra a viceguvernérů – a to posléze, což samo o sobě obsahuje dysfunkční potenciál více než např. jmenování na návrh vlády, při němž je jednání a dohoda předem nezbytná. Uvažme v této souvislosti, že prezident republiky podle čl. 62 písm. k) Ústavy jmenuje všechny členy Bankovní rady, a protože podle zákona o ČNB Bankovní rada je sedmičlenná, jmenuje tedy všech sedm členů Bankovní rady a není v tomto směru omezen. Kdyby se jmenování guvernéra a viceguvernéra, o němž se zmiňuje § 6 odst. 2 zákona o ČNB, mělo chápat jako separátní, od čl. 62 písm. k) Ústavy oddělené jmenování podléhající čl. 63 Ústavy, mohlo by dojít buď k odepření souhlasu se jmenováním některého ze sedmi členů Bankovní rady guvernérem, anebo dokonce k jmenování guvernérem ČNB takové osoby, která vůbec není členem Bankovní rady. Protože však je v pojetí navrhovatelů guvernéra členem Bankovní rady ze zákona o ČNB, musel by v takovém případě některý z již jmenovaných sedmi členů Bankovní rady opustit své místo, neboť Bankovní rada je ze zákona sedmičlenná. Jistě by mohl takto uvolnit místo pro nově jmenovaného guvernéra, pokud by sám chtěl. Odvolán však by mohl být pouze při splnění podmínek stanovených v § 6 odst. 6 zákona o ČNB, což by obvykle nenastalo.

Navržená vládní koncepce je tak nepřijatelná nejen vzhledem k čl. 62 písm. k) Ústavy, který nezná dvojí separátní jmenování nejprve členem a pak guvernérem, resp. viceguvernérem, ale též vzhledem k tomu, že jde o řešení, jež odporuje principu přiměřenosti právní úpravy a principu právní jistoty a z ústavního hlediska by svými schizoidními prvky bylo ustanovením potenciálně dysfunkčním.

Této okolnosti jsou si zřejmě vědomi i navrhovatelé, a proto chtějí udržet svou koncepci odlišného způsobu jmenování guvernéra a viceguvernérů na jedné a ostatních členů Bankovní rady na druhé straně a současně zabránit oddělenému (dvojímu) způsobu jmenování guvernéra a viceguvernérů jako takových a guvernéra a viceguvernérů jakožto členů Bankovní rady. Dosahují toho však za cenu interpretace, která odporuje Ústavě. Dle názoru navrhovatelů mají být guvernéra a viceguvernéři ČNB jmenováni s kontrassegnací premiéra (dle čl. 63 odst. 3 a 4 Ústavy) s tím, že se stanou členy Bankovní rady „přímo ze zákona“, zatímco jmenování ostatních čtyř členů Bankovní rady se ponechává prezidentu republiky dle čl. 62 písm. k) Ústavy (tj. bez kontrassegnace).

Ve skutečnosti však guvernéra není členem Bankovní rady přímo ze zákona o ČNB, ale přímo a primárně z Ústavy samé, neboť podle Ústavy prezident republiky jmenuje bez výjimky všechny členy Bankovní rady, a to způsobem uvedeným v čl. 62 písm. k). Jestliže pak zákon o ČNB definuje tyto členy Bankovní rady jako guvernéra, viceguvernéry a ostatní členy, nevylučuje v žádném případě (a obyčejný zákon ani nemůže vyjmout) guvernéra a oba viceguvernéry z Ústavou vymezené jmenovací působnosti prezidenta republiky.

Skutečnost je tedy taková, že současná Ústava nezná žádné členství v Bankovní radě, jež by mohlo vzniknout bez jmenování prezidentem republiky na základě čl. 62 písm. k) Ústavy pouze a přímo ze zákona. Právě tak je protiústavní i představa, že dle téhož článku prezident republiky jmenuje – jak tvrdí navrhovatelé ve své replice – pouze ty ostatní (čtyři) členy Bankovní rady, kteří „zbývají“ po jmenování guvernéra a dvou viceguvernérů. To odporuje citovanému článku Ústavy, podle něhož prezident republiky jmenuje bez povinnosti kontrassegnace nikoli jen některé, ale všechny členy Bankovní rady.

Interpretací navrhovatelů se omezuje jmenovací právo stanovené Ústavou ve třech případech, a to dokonce výkladem prostého zákona, který podle představ navrhovatelů činí čl. 62 písm. k) nepoužitelným pro jmenování guvernéra a viceguvernérů a použitelným pouze pro „další čtyři členy Bankovní rady“. K tomu je třeba dodat i to, že smyslem čl. 63 odst. 2 Ústavy je stanovení možnosti a podmínek potenciálního rozšíření prezidentových pravomocí a nikoli jejich omezování. Tomu odpovídá formulace o právu prezidenta vykonávat i ty, tzn. také další, nové pravomoci, jež nejsou sice výslovně uvedeny v ústavním zákoně, jsou však stanoveny zákonem.

Je třeba dodat, že proti interpretaci navrhovatelů hovoří i čl. 98 odst. 2 Ústavy, který svěřuje prováděcímu zákonu o ČNB v oblasti jmenovacího práva prezidenta republiky pouze úpravu „dalších podrobností“. Takovou podrobností je např. ustanovení zákona o tom, že členy Bankovní rady jsou guvernéra, dva viceguvernéři a čtyři ostatní členové. Zavedení povinné kontrassegnace premiéra k jmenování tří osob ze sedmi členů Bankovní rady není v žádném případě podrobností, ale podstatným omezením ústavních práv prezidenta republiky garantova-

ných v čl. 62 písm. k) Ústavy. Protože je čl. 98 odst. 2 Ústavy třeba současně chápat jako Ústavou stanovený rámec, který prováděcí zákon o ČNB nesmí překročit, nelze pokus odvozovat povinnost kontrasignace z textu zákona o ČNB než označit za protiústavní, neboť nejde o úpravu podrobností, ale zásadní změnu ústavního dosahu.

Přestože se premiér a vláda staví principiálně za to, že jmenování guvernéra a viceguvernéřů ČNB podléhá kontrasignaci předsedy vlády nebo jím pověřeného člena vlády, napadá ve skutečnosti jako protiústavní a neplatné pouze jmenování guvernéra a jednoho viceguvernéra ČNB, když ponechává bez námitek stejný způsob jmenování (bez kontrasignace) u druhého ze současných viceguvernéřů. Tím vnáší do právního státu prvek libovůle. Dle názoru Ústavního soudu nebylo by možné s principy právního státu sloučit ani další paralelní koexistenci dvou odlišných jmenovacích systémů, podle níž některý ze současných viceguvernéřů ke svému jmenování kontrasignaci premiéra potřeboval a některý ji nepotřeboval.

Ústavní soud neuznal důvodnou ani námitku, že prezident republiky měl před jmenováním do funkcí guvernéra a viceguvernéra oba členy Bankovní rady odvolat z jejich dosavadních funkcí v Bankovní radě. K tomuto přesunu funkcí došlo během šestiletého funkčního období obou členů Bankovní rady, přičemž nebyla naplněna žádná z podmínek § 6 odst. 6 zákona o ČNB, bez nichž nelze proceduru odvolání vůbec použít. Celá koncepce zákona potvrzuje záměr Ústavy vytvořit z ČNB instituci, která je při plnění svého hlavního úkolu nezávislá na vládě. Kdyby odvolávání členů Bankovní rady bylo rozšířeno i na uvedené interní přesuny uvnitř Bankovní rady, podléhalo by souhlasu vlády, a tím se stalo prvkem ohrožujícím její nezávislost na vládě. Proto za tohoto stavu ústavní i zákonné úpravy nelze než přisvědčit způsobu, kterým prezident republiky 29. 11. 2000 jmenoval Zdeňka Tůmu „jako stávajícího člena Bankovní rady České národní banky“ guvernérem s tím, že mu „tímto dnem zaniká dosavadní funkce viceguvernéra České národní banky“. Stejně lze sledovat jmenování Ludka Niedermayera viceguvernérem, aniž byl odvolán z funkce člena Bankovní rady, jako řešení ústavně a právně zcela přiměřené. Ani v jeho případě jmenováním nepočala běžet nová šestiletá lhůta jeho funkce.

Pro posouzení této otázky je rozhodující ustanovení čl. 62 písm. k) Ústavy v tom smyslu, že definuje Bankovní radu jako nediferencovaný souhrn všech jejích členů, aniž by upřesňovalo rozdíly v jejich postavení. Teprve nižší právní norma, totiž zákon o ČNB, stanoví, že tito všichni členové Bankovní rady jsou jmenováni na šest let a že těchto členů je sedm: guvernéř, dva viceguvernéři a „čtyři další členové“. Stanoví-li zákon jmenování do funkce na určitou dobu, tj. celkem na šest let, nelze tuto dobu překročit. Během tohoto funkčního období nečiní zákon žádný rozdíl mezi členy Bankovní rady. Bankovní rada je kolegiálním řídicím orgánem, který rozhoduje ve sboru a v němž je guvernéř pouze „primus inter pares“. Pokud by byla jmenována guvernérem osoba, která dosud není členem Bankovní rady, došlo by tímto jmenováním k počátku běhu lhůty šesti let, pokud však na místo guvernéra postupuje osoba, která je již členem Bankovní rady a které již část šestileté členské lhůty uběhla, nezakládá jmenování guvernérem ani nárok na běh nové, jakési „guvernéřské“ šestileté lhůty, ani možnost formálního odvolání podle § 6 odst. 6 zákona o ČNB, který určuje taxativně okolnosti, ze kterých lze z funkce odvolat. Podle tohoto ustanovení člen Bankovní rady může být ze své funkce odvolán, pouze pokud byl pravomocně odsouzen za trestný čin, nebo podle rozhodnutí Bankovní rady pozbyl schopnosti vykonávat svou funkci, nebo na vlastní žádost předanou Bankovní radě. Odvolán může být rovněž, ujal-li se výkonu funkce uvedené v odstavci 5. Žádná z těchto podmínek stanovených zákonem ve sporném případě naplněna nebyla.

Vzhledem ke všem uvedeným důvodům rozhodl Ústavní soud na základě § 124 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., že prezidentu republiky příslušelo vydat rozhodnutí, jak učinil ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení o tomto kompetenčním sporu, a proto návrh předsedy vlády a vlády České republiky zamítl.

Předseda Ústavního soudu:

JUDr. Kessler v. r.

Podle § 14 zákona č. 182/1993 Sb. zaujali odlišné stanovisko k rozhodnutí pléna soudci JUDr. Vojen Güttler, JUDr. Miloš Holeček, JUDr. Ivana Janů, JUDr. Zdeněk Kessler a JUDr. Jiří Malenovský a k jeho odůvodnění soudci JUDr. Pavel Holländer a JUDr. Vladimír Jurka.

UPOZORNĚNÍ ODBĚRATELŮM

Tato částka je rozesílána přednostně před částkou 106/2001 Sb.

Redakce

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 01 Praha 415, telefon (02) 792 70 11, fax (02) 795 26 03 – Redakce: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/SB, 170 34 Praha 7-Holešovice, telefon: (02) 614 32341 a 614 33502, fax (02) 614 33502 – Administrace: písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon 0627/305 161, fax: 0627/321 417. Objednávky ve Slovenské republice přijímá a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel.: 00421 2 44 45 46 28, fax: 44 45 46 27. Roční předplatné se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha na rok 2001 činila 3000,- Kč, druhá záloha na rok 2001 činí 3000,- Kč) – Vychází podle potřeby – Distribuce: celoroční předplatné i objednávky jednotlivých částek – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon: 0627/305 179, 305 153, fax: 0627/321 417. Internetová prodejna: www.sbirkyzakonu.cz – Drobný prodej – Benešov: HAAGER – Potřeby školní a kancelářské, Masarykovo nám. 101; Brno: Vyšehrad, s. r. o., Kapucínské nám. 11, Knihkupectví M. Ženíška, Květinářská 1, M.C.DES, Cejl 76, SEVT, a. s., Česká 14; České Budějovice: PROSPEKTRUM, Kněžská 18, SEVT, a. s., Česká 3; Hradec Králové: TECHNOR, Hořícká 405; Cheb: EFREX, s. r. o., Karlova 31; Chomutov: DDD Knihkupectví – Antikvariát, Ruská 85; Kadaň: Knihařství – Přibíková, J. Švermy 14; Kladno: eL VaN, Ke Stadionu 1953; Klatovy: Krameriovo knihkupectví, Klatovy 169/I.; Liberec: Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; Most: Knihkupectví Šeříková, Ilona Růžicková, Šeříková 529/1057, Knihkupectví „U Knihomila“, Ing. Romana Kopková, Moskevská 1999; Napajedla: Ing. Miroslav Kuččík, Svatoplukova 1282; Olomouc: ANAG, spol. s r. o., Denisova č. 2, BONUM, Ostružnická 10, Týcho, Ostružnická 3; Ostrava: LIBREX, Nádražní 14, Profesio, Hollarova 14, SEVT, a. s., Nádražní 29; Pardubice: LEJHANEC, s. r. o., Sladkovského 414; Plzeň: ADMINA, Úslavská 2, EDICUM, Vojanova 45, Technické normy, Lábkova pav. č. 5; Praha 1: Dům učebnic a knih Černá Labuť, Na Poříčí 25, FIŠER-KLEMENTINUM, Karlova 1, KANT CZ, s. r. o., Hybernská 5, LINDE Praha, a. s., Opletalova 35, Moraviapress, a. s., Na Florenci 7-9, tel.: 02/232 07 66, PROSPEKTRUM, Na Poříčí 7; Praha 2: ANAG, spol. s r. o., nám. Míru 9 (Národní dům), BMSS STAR!, s. r. o., Vinohradská 190, NEWSLETTER PRAHA, Šafaříkova 11; Praha 4: PROSPEKTRUM, Nákupní centrum Budějovická, Olbrachtova 64, SEVT, a. s., Jihlavská 405; Praha 5: SEVT, a. s., E. Peškové 14; Praha 6: PPP – Staňková Isabela, Puškinovo nám. 17; Praha 8: JASIPA, Zenklova 60, Specializovaná prodejna Sbírky zákonů, Sokolovská 35, tel.: 02/24 81 35 48; Praha 10: Abonentní tiskový servis, Hájek 40, Uhřetěves; Přerov: Knihkupectví EM-ZET, Bartošova 9; Sokolov: KAMA, Kalousek Milan, K. H. Borovského 22, tel.: 0168/303 402; Šumperk: Knihkupectví D-G, Hlavní tř. 23; Tábor: Milada Šimonová – EMU, Budějovická 928; Teplice: L + N knihkupectví, Kapelní 4; Trutnov: Galerie ALFA, Bulharská 58; Ústí nad Labem: Severočeská distribuční, s. r. o., Havířská 327, tel.: 047/560 38 66, fax: 047/560 38 77; Zábřeh: Knihkupectví PATKA, Žižkova 45; Žatec: Prodejna U Pivovaru, Žižkovo nám. 76. Distribuční podmínky předplatného: jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevidování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. Reklamacce: informace na tel. čísle 0627/305 168. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.